

imidlertid hyppig være begrundede, saavel ifølge Aftale som ifølge Handelsbrug. Dette gælder ikke blot for Handelskøb, men til en vis Grad ogsaa udenfor disse. Saaledes er det navnlig en almindelig udbredt Sædvane, at Sælgeren ved Bestillinger fra en paa en anden Plads boende Køber har at sørge for Salgsgenstandens Fremsendelse til Køberen. Heri ligger da efter Reglen i § 10 for saa vidt en Forskydning af Leveringsstedet, som Sælgeren, ihvorvel han vedblivende alene er pligtig at levere inden Pladsens Grænser, dog ikke kan nøjes med at holde Genstanden rede paa sin Bopæl, henholdsvis sit Forretningssted, men skal sørge for dens Aflevering til en Fragtfører paa Køberens Vegne.

Bestemmelsen i 2det Stykke gør, som det vil ses, ingen Undtagelse fra Regelen om, at det er Køberens Sag at afhente Salgsgenstanden, men indeholder alene en Forskydning af det Sted, paa hvilket Sælgeren skal holde den rede, for det Tilfælde, at Genstanden ved Købets Afslutning befandt sig paa et andet Sted og Parterne vare eller burde være vidende herom. Ogsaa denne Regel findes positivt udtalt i forskellige fremmede Love, bl. a. i den nævnte schweiziske Art. 84 og den engelske Sect. 29. Ved Udtrykket at „Parterne burde være vidende derom“ er der navnlig tænkt paa saadanne Tilfælde, i hvilke Køberen burde have denne Kundskab, f. Eks. naar der sælges Petroleum at hente fra Lager og Køberen bør vide, at Petroleumslagre efter de paa Stedet gældende Politilove ikke maa have indenfor Bygrænsen eller lign.

§ 10.

For det saakaldte Distancekøb eller Forsendelseskøb d. v. s. Køb, ved hvilke Salgsgenstanden af Sælgeren skal forsendes fra et Sted til et andet for dér at overgives i Køberens Besiddelse, indeholder § 10 den naturlige Ændring i § 9's Hovedregel om Leveringsstedet, at Levering her

først anses for sket, naar Genstanden er overgivet til en Fragtfører, som har paataget sig Forsendelsen fra vedkommende Sted, eller den, hvis Afsendelsen sker med Skib, er bragt indenfor Skibssiden. Grunden til, at Sælgeren saaledes bærer Risikoen for Genstandens Fremførelse til Jærnbane (Vogn) eller Fartøj, er den, at denne Del af Transporten ordentligvis vil foregaa ved Hjælp af Sælgerens egne Folk, eller — hvis dette undtagelsesvis ikke er Tilfældet — dog ved Hjælp af Personer, paa hvis Valg Køberen er uden nogen Indflydelse, og hvis Handlemaade han savner Adgang til at kontrolere endsige at bestemme. Paa den anden Side bør ved det simple Forsendelseskøb, ved hvilket der ikke er brugt en Salgsklausul, som medfører et andet Resultat, Sælgerens Risiko for Salgsgenstandens hændelige Undergang og Forringelse ophøre ved Genstandens Overgivelse til en Person, der paatager sig Vareforsendelse som selvstændig Forretning, dog at det — af Grunde, som ved Omtalen af §§ 62 og 63 nærmere ville blive udviklede — naar Transporten skal ske til Søs, yderligere maa fordres, at Godset er blevet bragt om Bord, saaledes at det ikke er tilstrækkeligt, at det er blevet oplagt i Pakhus eller henlagt paa Kaj, selv om der er udstedt en bindende Kvitteing eller endog et omsætteligt Modtagelsesbevis for det.

Derved at Udkastet alene nævner Overgivelse til en „Fragtfører“ som en Handling, hvorved Levering anses for sket, udelukkes Overgivelsen til en Speditør fra at have samme Virkning. Grunden til, at man ikke har medtaget Overgivelse til Speditør, saaledes som det er gjort i den tyske borgerlige Lovbogs § 447 er den, at det hyppig vil kunne være tvivlsomt, om den paagældende Person indtager den for en virkelig Speditør nødvendige selvstændige Stilling i Forhold til Sælgeren, eller om han kun er at anse som dennes Bud eller Fuldmægtig, og der derfor ved Lovens Nævnelser af Speditøren